

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **E. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2006, č. j. OAM-568/VL-20-12-2006, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2006, č. j. 56 Az 214/2006 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2006 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu). Současně rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 7. 7. 2006. Krajský soud svým rozsudkem ze dne 18. 12. 2006 podané žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Svůj závěr zdůvodnil především tím, že žalovaný nedal žalobci možnost odstranit rozpory v jeho výpovědi a situaci žalobce neposoudil na základě informací o zemi původu.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž označil rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů a současně za nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky. Stěžovatel posoudil výpověď žalobce jako důkazně nehodnotnou pro její nevěrohodnost, a tudíž nevznikl ani důvod

pro posouzení nevěrohodného příběhu na pozadí informací o zemi původu. Zmíněná nevěrohodnost je založena na rozdílných tvrzeních žalobce a jeho přítele T. Ch. při líčení týchž událostí, resp. okolností, jež mají být rozhodné pro posouzení azylové relevantnosti žádosti o azyl. Na straně 3 rozhodnutí je proveden souhrn všech rozporností ve výpovědích obou cizinců v souvislosti s jejich trojím zatčením a vyslycháním policií, na což stěžovatel odkazuje. Žádost o azyl T. Ch. byla stěžovatelem rozhodnuta obdobně jako u žalobce, avšak též krajský soud žalobu proti tomuto rozhodnutí s týmiž žalobními body rozsudkem ze dne 30. 11. 2006, č. j. 56 Az 213/2006 - 34, zamítl. Tato diskrepance v rozhodovací praxi soudu by mohla ohrozit princip spravedlnosti vyžadující stejné rozhodování ve stejných věcech. Konečně stěžovatel nesouhlasí se zjištěním soudu, že žalobci neumožnil rozpory v jeho výpovědi objasnit, neboť protokolem o pohovoru ze dne 12. 5. 2006 se prokazuje, že žalobce měl dostatek prostoru a možností uvést na pravou míru eventuální nepřesnosti své výpovědi a této nabídky nevyužil a nebyl ochoten se ani seznámit s podklady shromážděnými stěžovatelem.

Dne 30. 1. 2008 bylo na Nejvyšší správní soud doručeno podání žalobce, v němž uvádí, že bere podanou žalobu zpět a žádá krajský soud o zastavení řízení.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud při svém posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny veškeré podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má všechny náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není tudíž nutné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti, jak mu je uloženo § 104a s. ř. s., tedy zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS. Otázkou, zda kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany lze považovat za přijatelnou i v případě, kdy je stěžovatelem správní orgán (Ministerstvo vnitra) se Nejvyšší soud zabýval v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, publikovaném pod č. 1143/2007 Sb. NSS. Zde uvedl, že taková kasační stížnost může být přijatelná „z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které bude spočívat v tom, že krajský soud hrubě pochybil při vykladu hmotného či procesního práva, případně že nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu“. K tomu lze jen doplnit, že za přijatelnou je nutné považovat i takovou kasační stížnost podanou Ministerstvem vnitra, která se týká otázky řešené soudy rozdílně. Vázání tohoto důvodu (specifikovaného v usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39) jen na kasační stížnosti podané žadateli o azyl, by bylo v rozporu s principem rovnosti zbrání zaručeném v čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. V projednávaném případě je zřejmé, že krajský soud rozhodl rozdílně ve skutkově stejných případech; odmítnutí takové kasační stížnosti pro nepřijatelnost by proto znamenalo prohlubování právní nejistoty, tedy jevu v právním státě nežádoucím: kasační stížnost je proto přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s.

Po vyřešení otázky přijatelnosti přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení jednotlivých stížných námitek. Na tomto místě je třeba předeslat, že zdejší soud neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Jakkoliv odůvodnění rozsudku (bez rekapitulační části a citací právních předpisů) je poměrně stručné, nelze dospět k závěru, že by byl tento rozsudek vnitřně rozporný či nesmyslný, resp. že by z něj nebylo možné seznat, jak soud rozhodl. Rozsudek rovněž obsahuje veškeré náležitosti, které ukládá zákon,

a proto jej nelze označit za nesrozumitelný (k nesrozumitelnosti viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, publikovaný pod č. 638/2005 Sb. NSS). Rozsudek rovněž netrpí absencí skutkových důvodů, jeho odůvodnění je plně podepřeno shromážděným důkazním materiálem ve správním spisu (k nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS).

Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 50 odst. 4 správního řádu, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Konečně podle § 53 téhož zákona není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Z uvedených ustanovení tedy vyplývá jednoznačná povinnost správního orgánu (stěžovatele) zjistit skutečný stav věci, jakož i odstraňovat případné pochybnosti o tom, jak se konkrétní skutkové okolnosti udály. V řízení o udělení azylu je přitom základním a často jediným důkazem, který žadatel o azyl může předložit, jeho vlastní výpověď o okolnostech, které ho vedly k opuštění své země původu. Pokud má proto správní orgán pochybnosti o hodnověrnosti právě tohoto klíčového důkazu, je jeho povinností pokusit se tyto pochybnosti ve spolupráci s žadatelem a za pomoci dalších důkazů odstranit.

To se ale v projednávaném případě nestalo. Ze správního spisu vyplývá, že dne 12. 5. 2006 byl veden pohovor s žalobcem ve věci jeho žádosti o azyl, přičemž ve stejný den byl veden pohovor i s jeho kamarádem, a také žadatelem o azyl, T. Ch. Stěžovatel našel ve výpovědích těchto dvou žadatelů týkajících se shodných skutkových okolností, některé rozpory. Na základě tohoto zjištění pak uzavřel, že výpovědi obou žadatelů nejsou věrohodné, nepřiznal jim důkazní hodnotu a v důsledku toho jim neudělil azyl. Takový závěr však nelze považovat za logický. Jestliže se liší dvě výpovědi popisující stejný skutkový děj, nelze jen z toho usoudit, že se obě nezakládají na pravdě. Stejně tak je totiž možné, že jeden z žadatelů vypovídal pravdivě a druhý nikoliv, nebo že si jeden z nich či oba přesně nepamatují, jak dané události proběhly. Stěžovatel však nepodnikl žádné kroky k tomu, aby předmětné rozpory ve výpovědích odstranil: předně stěžovatel neinformoval žalobce o existenci těchto rozporů a neumožnil mu se k nim vyjádřit; v protokolu o pohovoru není o takovém rozporu ani zmínka. Současně zmíněný protokol obsahuje seznam podkladů, z nichž stěžovatel při posuzování žalobcovy žádosti vycházel; mezi těmito podklady však není zmíněn protokol o pohovoru s jeho kamarádem T. Ch. Žalobce tedy neměl ani teoretickou šanci se o takových rozporech dozvědět a vysvětlit je. Stěžovatel rovněž zcela rezignoval na možnost porovnat výpovědi s informacemi o zemi původu, tedy zda události popisované žalobcem, bylo možné v daném období v jeho zemi původu očekávat, zda byly pravděpodobné. Navíc informace o zemi původu nepoužil stěžovatel ani při posuzování překážky vycestování a vyšel zde opět jen z nepodložené domněnky, že výpověď žalobce je nevěrohodná, a proto mu v případě návratu nehrozí žádné nebezpečí. Nejvyšší správní soud se proto zcela shoduje se závěry krajského soudu: stěžovatel je povinen umožnit žalobci odstranit pochybnosti o věrohodnosti jeho výpovědi a jeho žádost o azyl, resp. překážku vycestování, posoudit na základě informací o zemi původu. Názor vyjádřený v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2006, č. j. 56 Az 213/2006 - 34 (který však není předmětem přezkumu v tomto řízení), že vzájemná rozpornost výpovědí působí jejich nevěrohodnost, nepovažuje Nejvyšší správní soud bez dalšího za správný.

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že se nezabýval podáním žalobce, jímž se tento domáhá zastavení řízení o žalobě. I když z tohoto podání lze dovodit, že žalobce

vyjadřuje vůli nepokračovat i v kasačním řízení, nelze k jeho žádosti přihlídnout: kasační stížnost totiž podal žalovaný a jen on tedy může vzít svůj návrh zpět [§ 47 písm. a) s. ř. s.].

S ohledem na výše uvedené zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalobci pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu